

Un glop amargant d'esperança [i algunes dades quasi objectives]

Bel Olid / @BelOlid

Ahir vaig conèixer uns nois de Sevilla que han dedicat les vacances a mirar el mar. Cada nit, en grups de tres, amb gent d'altres llocs, van a **les platges de prop de Mitilene** i miren l'horitzó buscant barques provinents de Turquia.

Turquia és tan a tocar que fa pensar que s'hi pot arribar nedant. Com es deu veure Lesbos des de l'altra banda?

Les platges de Mitilene són rocalloses, esquerpes. La silueta de Turquia, a l'altra banda del mar, preciosa. Tan a tocar que fa pensar que s'hi pot arribar nedant. Com es deu veure Lesbos des de l'altra banda? En un dia tranquil i sense vent, com avui, de sol radiant i brisa suau, de quin color deu ser el miratge del futur possible?

Els nois de Sevilla, joves i bells i plens d'esperança, miren el mar i quan veuen una barca que creuen que té problemes avisen els guardacostes. **La idea és que ningú s'ofegui**, que ningú s'estimbi contra les roques.

Cada nit hi ha alguna barca que arriba carregada de gent jove i bella i plena d'esperança. Estan cansats, viatgers i vigilants, però quan els de la barca arriben a la riba sense incidents, hi ha una estona d'eufòria que no té en compte res més que el moment de triomf. Els que viatgen han arribat vius. Els que vigilaven els han ajudat. I tothom està eufòric un moment, ignorant el centre de Mòria on aniran de seguida els arribats a registrar-se. **Ignorant els mesos que els esperen malvivint en una tenda. Ignorant que tenim les fronteres tancades.**

És bell, aquest moment de l'arribada, quan arriben vius, i ple d'esperança.

El 46% dels migrants que arriben a Grècia són criatures, la majoria acompanyades de les mares

És amarg, després, visitar Mòria amb els nois sevillans. Veure les tanques, la gent amb poca cosa a fer, les tendes de campanya amuntegades entre barracons. Les dones cuinant en focs improvisats en qualsevol racó, els homes jugant a les cartes.

És amarg mirar els ulls dels tres nois de Sevilla, joves i bells, cara a cara amb la inhumanitat de la presó de Mòria. És amarg veure riure els nens, veure'ls perseguir-se, veure'ls arrapar-se't. **Abraça'm, agafa'm, emporta-te'm. Porta'm a casa teva, allà on sigui, i deixa'm ser teu.** Deixa'm ser com tu, treu-me d'aquí. És amarg somriure'ls, oferir-los una galeta, dir-los que no pot ser.

Aquesta nit miraré el mar i els sabré allà, uns vigilant l'horitzó, els altres arribant amb barca. Alimentant l'esperança més amarga.

Bel Olid és escriptora.